

Een goede opleiding, een interessante baan, leuke mensen om je heen. Het zijn geen grootse en meeslepende dromen, maar ze vormen wél de basis van je bestaan. Voor veel Nederlanders liggen ze binnen handbereik. Maar er zijn ook mensen voor wie het moeilijker is om dit soort dromen te realiseren. Die, om wat voor reden dan ook, wat verder van de arbeidsmarkt zijn komen af te staan.

In Nederland was er tot voor kort een scheidslijn tussen alles of niets. Je werkte of je werd afgekeurd. Je kreeg salaris of een uitkering. Maar zo zwart/wit is het niet; daartussenin liggen vele kleuren grijs. Als de situatie wat wordt aangepast, blijkt het voor veel mensen wél mogelijk om aan de slag te gaan. Als het tempo wat omlaag gaat, bijvoorbeeld. Als er extra uitleg wordt gegeven, of als werkplekken worden aangepast.

Dat is het doel van de Participatiewet, die begin 2015 in werking moet treden; het zoeken naar de grijstinten. De wet is er om mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt betere kansen op werk te bieden. Hier in de Tweede Kamer is uitgebreid over de Participatiewet gesproken. In het debat ging het met name over de financiële kant van het verhaal, om de vraag of de wet wel voldoende garanties biedt. Maar de achterliggende gedachte kan op een breed politiek draagvlak rekenen: van links tot rechts zijn Kamerleden het erover eens dat een leuke baan een droom is die voor iedereen te verwezenlijken moet zijn.

Hier in de Kamer werken we toe naar het zomerreces. De laatste weken zijn altijd erg druk. Voor het leven hier stilvalt, moet er nog net een wet worden afgerond, of moet dat ene debat worden gevoerd. Veel van de vergaderingen zit ik voor. Dat is mijn werk. Maar ik heb geen idee hoe ik gras moet inzaaien, of wanneer welke bloemen bloeien – u wil niet weten hoe mijn achtertuin eruit zien! Ieder z'n vak, wil ik daarmee zeggen. Ik vind het leuk dat Johan, Mario, Romiro, Cees en René mij zo laten zien hoe ik groen moet planten, en me vertellen hoe ik mijn struiken moet snoeien.

Een leuke bijkomstigheid is dat u vandaag plekken ziet die voor de buitenwereld vaak verborgen blijven. De Tweede Kamer bestaat niet alleen bestaat uit de plenaire zaal met de bekende blauwe stoelen – de plek waar ook over de Participatiewet is gedebatteerd. Het gebouw is veel groter, en zit vol 'geheime' binnenpleintjes en -tuintjes; plekken waar je echt naar moet zoeken. We zijn er zuinig op. Het is niet zo dat Kamerbewoners er in de zon kunnen lunchen. Vandaag maken we graag een uitzondering, en zetten de deuren voor u open.

Maar wat ik vandaag de belangrijkste boodschap vind – en dat wil ik nogmaals onderstrepen – is dat de politiek met de introductie van de Participatiewet een duidelijk signaal afgeeft: in Nederland is iedereen belangrijk voor de arbeidsmarkt. En andersom geldt dat iedereen volop moet kunnen deelnemen aan de wereld om hen heen. Werk is daar een belangrijk onderdeel van. Het maakt je wereld letterlijk groter.

